

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 907

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 21 decembrie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.246 din 22 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) teza întâi prima și a doua liniuță, precum și teza a doua din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	2–3
Decizia nr. 1.248 din 22 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	3–5
Decizia nr. 1.249 din 22 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) teza întâi a doua liniuță din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	5–7
Decizia nr. 1.280 din 29 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 457 alin. 2 teza a doua din Codul de procedură civilă	7–8
Decizia nr. 1.294 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452—461 din Codul de procedură civilă	9–10
Decizia nr. 1.312 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	10–12
Decizia nr. 1.314 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3), art. 103 alin. (3) și art. 115 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	12–14
Decizia nr. 1.345 din 13 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 și 34 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.246**

din 22 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) teza întâi prima și a doua liniuță, precum și teza a doua din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 3 pct. c) alin. (1) și (5) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru”, excepție ridicată de Carmen Văleanu în Dosarul nr. 29.447/212/2009 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 118D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 169 din 8 februarie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 29.447/212/2009, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 3 pct. c) alin. (1) și (5) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru”, excepție ridicată de Carmen Văleanu într-o cauză având ca obiect constatarea nulității absolute a unui contract de vânzare-cumpărare a unor bunuri ce fac obiectul unei succesiuni, dezbateră succesiunii și partajarea bunurilor în cauză.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate, referitor la pretinsa încălcare prin textele criticate a dispozițiilor art. 16 din Constituție și, implicit, a prevederilor art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se susține că prin condiționarea exercitării unui drept de capacitatea de plată a unor taxe de natură judiciară se restricționează, de fapt, exercitarea aceluși drept pe criterii de avere, fapt al cărui efect indirect și inhibitoriu constă în crearea unor situații discriminatorii între persoanele ce au vocație la exercitarea dreptului în cauză.

Cu privire la pretinsa încălcare prin textele criticate a prevederilor constituționale ale art. 21, se arată că exercitarea unui drept sau ocrotirea unui drept preexistent numai în urma plății obligatorii a unor sume de bani creează o piedică ce ar putea fi insurmontabilă în calea liberului acces la justiție,

permițând doar persoanelor ce pot plăti aceste sume să își fructifice drepturile ale căror titulari sunt.

Pentru aceleași motive se susține că textele criticate încalcă și dispozițiile constituționale ale art. 44 referitor la dreptul de proprietate, ocrotirea dreptului de proprietate rămânând doar un deziderat câtă vreme aceasta depinde de plata unor sume de bani.

Judecătoria Constanța — Secția civilă, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile „art. 3 pct. c) alin. (1) și alin. (5) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru”.

Curtea, având în vedere motivarea excepției de către autorul acesteia, precum și exigențele art. 62 din Legea nr. 24/2000, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, reține că, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile tezei întâi prima și a doua liniuță, precum și ale tezei a doua ale art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, care au următorul cuprins: „*Acțiunile și cererile neevaluabile în bani se taxează astfel:[...]*”

c) cereri pentru:

— *stabilirea calității de moștenitor — 50 lei/moștenitor;*

— *stabilirea masei succesoriale — 3% la valoarea masei succesoriale;*

[...]

Separat de această taxă, dacă părțile contestă bunurile de împărțit, valoarea acestora sau drepturile ori mărimea drepturilor coproprietarilor în cadrul cererilor de mai sus, taxa judiciară de timbru se datorează de titularul cererii la valoarea contestată în condițiile art. 2 alin. (1).”

În opinia autorului excepției, dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 44 — *Dreptul de*

proprietate privată, precum și dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 948 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 4 august 2010, a statuat că accesul liber la justiție nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. În virtutea dispozițiilor constituționale ale art. 56 alin. (1), potrivit cărora „Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice”, plata taxelor și a impozitelor reprezintă o obligație constituțională a cetățenilor. Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) teza întâi prima și a doua liniuță, precum și teza a doua din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Carmen Văleanu în Dosarul nr. 29.447/212/2009 al Judecătorei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.248

din 22 septembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997
privind taxele judiciare de timbru**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Memos Import Export” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 5304.01/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VI-a

Curtea a arătat că în același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 57). Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

Pentru motivele mai sus invocate nu poate fi reținută nici încălcarea, prin textele criticate, a dispozițiilor constituționale ale art. 16 și art. 44.

Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, argumentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

comercială și care formează obiectul Dosarului nr. 135D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că apărătorul autorului excepției, domnul avocat Dorel Băicoană Pinkerton, din cadrul Baroului București, solicită acordarea unui nou termen de judecată pentru a putea fi prezent în fața Curții Constituționale, arătând că la data dezbaterilor trebuie să fie prezent la Tribunalul București — Secția a III-a civilă, iar timpul scurt avut la dispoziție de la data la care a fost angajat în acest dosar nu i-a permis să își asigure substituția.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 156 alin. (1) din Codul de procedură civilă, respinge cererea de amânare, arătând că domnul avocat Dorel Băicoană Pinkerton a avut timp suficient

pentru a-și asigura prezența în fața Curții Constituționale sau substituirea.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 558 din 3 mai 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5304.01/3/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Memos Import Export” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului declarat împotriva unei sentințe comerciale prin care Societatea Comercială „Memos Import Export” — S.R.L. a fost obligată la plata unei sume de bani pentru lipsa de folosință a spațiului ocupat.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul criticat creează un regim juridic privilegiat pentru categoriile de persoane juridice expres enumerate, în detrimentul celorlalte categorii de persoane fizice sau juridice aflate în situații identice, și că nu există argumente de natură economică sau politică ce ar putea justifica diferența de tratament între părțile unui proces civil în privința obligațiilor de taxare.

Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție se arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, principiul egalității nu presupune și egalitate între cetățeni și instituțiile publice și că instituirea unor excepții de la plata taxelor de timbru nu constituie o discriminare, fiind de competența legiuitorului reglementarea unor astfel de excepții, având în vedere situațiile juridice diferite, specifice fiecărei categorii de plătitori.

De asemenea, se susține că taxele judiciare de timbru, ca orice alte restricții legale, urmăresc un scop legitim și păstrează un grad rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit, vizând asigurarea fondurilor necesare pentru administrarea și buna desfășurare a justiției, precum și descurajarea justițiabililor în formularea de cereri abuzive.

Cu privire la pretinsa încălcare a liberului acces la justiție, instanța opinează că dispozițiile art. 21 din Constituție și cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu exclud stabilirea unor condiții referitoare la introducerea acțiunilor în justiție, printre care și cea cu privire la plata unor taxe de timbru, și că funcționarea autorităților publice vizate este finanțată de la bugetul de stat, motiv pentru care ele nu vor fi obligate să plătească în mod formal o taxă ce ar fi suportată din același buget și ar urma să fie vărsată tot în acesta.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și invocă în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 373 din 2 octombrie 2003, nr. 951 din 23 septembrie 2008 și nr. 1.511 din 18 noiembrie 2010, prin care

aceasta a reținut că principiul egalității nu semnifică o egalitate între cetățeni și autoritățile publice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, potrivit cărora:

„Sunt scutite de taxa judiciară de timbru cererile și acțiunile, inclusiv căile de atac formulate, potrivit legii, de Senat, Camera Deputaților, Președinția României, Guvernul României, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, de Ministerul Public și de Ministerul Finanțelor, indiferent de obiectul acestora, precum și cele formulate de alte instituții publice, indiferent de calitatea procesuală a acestora, când au ca obiect venituri publice.”

În opinia autorului excepției, dispozițiile art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (2) referitor la principiul egalității și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru s-a mai pronunțat prin numeroase decizii. Astfel, prin Decizia nr. 373 din 2 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 13 noiembrie 2003, Curtea a stabilit că scutirea autorităților publice, care intră sub incidența textului de lege criticat, de taxe, tarife, comisioane sau cauțiuni pentru cererile, acțiunile și orice alte măsuri pe care le îndeplinesc în vederea realizării creanțelor bugetare are o justificare obiectivă și rațională în faptul că autoritățile respective — beneficiare de alocații bugetare —, fiind finanțate de la bugetul de stat pentru a putea funcționa, iar taxele respective făcându-se venit tot la bugetul de stat, ar fi absurd să fie obligate (formal) să plătească din buget o taxă care revine aceluiași buget.

Referitor la critica de neconstituționalitate bazată pe susținerea că se încalcă dreptul de liber acces la justiție, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, întrucât nici dispozițiile constituționale ale art. 21 și nici cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu exclud stabilirea unor condiții în legătură cu introducerea acțiunilor în justiție, între care și aceea a plății unor taxe, așa cum niciuna dintre aceste prevederi nu stabilește gratuitatea serviciului public al justiției.

De altfel, prin Decizia nr. 1.394 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 11 februarie 2009, Curtea a statuat că plata unor taxe sau impozite reprezintă o obligație constituțională, prevăzută în art. 56 alin. (1) din Legea fundamentală. Însă, potrivit art. 139 alin. (1) din Constituție, „Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege”, fiind așadar la latitudinea

legiuitorului să stabilească scutiri de taxe sau impozite având în vedere situații diferite, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului egalității în drepturi.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Memos Import Export” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 5304.01/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.249

din 22 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) teza întâi a doua liniuță din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a prevederilor art. 1 pct. 3 din Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Simion Megheșan, Ioan-Aurel Megheșan, Dumitru-Ilie Megheșan, Vasile Megheșan, Mărioara Gherasim (Megheșan), Ilie-Simion Megheșan și Aurel Megheșan în Dosarul nr. 11.845/320/2009 al Judecătoria Târgu Mureș și care formează obiectul Dosarului nr. 137D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens practica Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.845/320/2009, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a prevederilor art. 1 pct. 3 din Legea nr. 276/2009**, excepție ridicată de Simion Megheșan, Ioan-Aurel Megheșan, Dumitru-Ilie Megheșan, Vasile Megheșan, Mărioara Gherasim (Megheșan), Ilie-Simion Megheșan și Aurel Megheșan în soluționarea unui litigiu având ca obiect dezbaterea unei succesiuni.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, cu privire la pretinsa încălcare prin textele criticate a prevederilor constituționale ale art. 21 și a dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, a dispozițiilor art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, a prevederilor art. 14 paragraful 1 din Pactul privind drepturile civile și politice și, implicit, a dispozițiilor art. 11 și art. 20 din Constituție, se susține că, prin condiționarea accesului la instanța de judecată în vederea soluționării cererilor de partaj de plata taxei de timbru, este îngreunat dreptul la un proces echitabil. Se arată, de asemenea, că modul de calcul al taxei de timbru duce la valori ale acesteia inechitabil de mari, fapt ce îngreudește practic accesul la justiție al celor care trebuie să le plătească.

Referitor la pretinsa încălcare prin textele criticate a dispozițiilor art. 44 și art. 46 din Constituție se arată că, prin impunerea unor taxe de timbru inechitabil de mari pentru stabilirea masei succesoriale, coindivizarii care nu pot realiza un partaj pe cale amiabilă sunt obligați practic să rămână în

indiviziune forțată, fapt ce încalcă dreptul de proprietate, transformând totodată dreptul la moștenire într-un drept pur teoretic.

Pentru aceleași motive se susține că sunt încălcate și prevederile constituționale ale art. 53, drepturile anterior enunțate fiind încălcate în mod nejustificat, fără ca această restrângere să fie necesară și proporțională cu situația care a determinat-o.

Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 56 din Constituție se arată că modul de calcul al taxei de timbru pentru stabilirea masei succesoriale nu asigură o așezare justă a sarcinilor fiscale, așa cum prevede această normă constituțională.

Se susține totodată că textele criticate nu asigură din partea instanțelor naționale o satisfacție efectivă a drepturilor persoanelor aflate în situația de a plăti taxa de timbru criticată, fapt ce contravine prevederilor art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

În motivarea demersului lor, autorii excepției susțin, de asemenea, că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, potrivit cărora instanțele pot acorda reduceri sau chiar scutiri la plata taxei de timbru sau pot admite plata eșalonată a acesteia, nu constituie un argument pentru menținerea acestei taxe la valoarea actuală, de 3% din valoarea masei succesoriale, întrucât facilitățile la plată amintite sunt condiționate de un anumit nivel al veniturilor persoanei în cauză.

Judecătoria Târgu Mureș apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Instanța face trimitere, în susținerea acestei opinii, la Decizia Curții Constituționale nr. 765 din 3 iunie 2010, Decizia nr. 849 din 24 iunie 2010 și Decizia nr. 1.202 din 5 octombrie 2010 și arată că stabilirea taxei de timbru în raport de cota ce s-ar cuveni fiecărei părți în cadrul partajului ar presupune o anticipare a soluției instanței, fapt ce ar fi echivalent cu o antepunțare, precum și că utilizarea criteriului obiectiv stabilit de lege „valoarea masei partajabile” nu prejudiciază părțile, ale căror cheltuieli legate de ieșirea din indiviziune sunt reglate prin hotărârea judecătorească.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul susține că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată și arată că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale ale art. 21, întrucât accesul la justiție nu înseamnă gratuitate, fiind normal și legal ca justițiabilii să contribuie prin plata unor taxe la acoperirea cheltuielilor instanțelor judecătorești. Sunt invocate în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 814 din 17 septembrie 2007, Decizia nr. 210 din 10 iulie 2002, Decizia nr. 504 din 20 aprilie 2010 și Decizia nr. 948 din 6 iulie 2010. Se arată, de asemenea, că, potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, instanțele pot acorda anumitor categorii de persoane facilități la plata taxelor judiciare de timbru, constând în plata în rate a acestor taxe, reducerea cuantumului lor sau chiar scutirea de plată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și prevederile art. 1 pct. 3 din Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Analizând dosarul și având în vedere faptul că, potrivit dispozițiilor art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, de la data intrării lor în vigoare, modificările și completările sunt încorporate în actul normativ de bază și fac corp comun cu acesta, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, în realitate, art. 3 lit. c) teza întâi a doua liniuță din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997.

Textul criticat are următorul cuprins:

— Art.3. lit. c): „Acțiunile și cererile neevaluabile în bani se taxează astfel:

[...]

c) cereri pentru:

— stabilirea masei succesoriale — 3% la valoarea masei succesoriale.”

În opinia autorilor excepției, dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, ale art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, ale art. 46 — *Dreptul la moștenire*, ale art. 53 — *Restrangerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 56 — *Contribuții financiare*, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 8 și 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 paragraful 1 din Pactul privind drepturile civile și politice referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 948 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 4 august 2010, raportat la o critică similară de neconstituționalitate, cu privire la art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997, a statuat că accesul liber la justiție nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. În virtutea dispozițiilor constituționale ale art. 56 alin. (1), potrivit cărora cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice, plata taxelor și a impozitelor reprezintă o obligație constituțională a cetățenilor. Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții. În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britani*, paragraful 57). Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, argumentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) teza întâi a doua liniuță din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Simion Megheșan, Ioan-Aurel Megheșan, Dumitru-Ilie Megheșan, Vasile Megheșan, Mărioara Gherasim (Megheșan), Ilie-Simion Megheșan și Aurel Megheșan în Dosarul nr. 11.845/320/2009 al Judecătorei Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.280

din 29 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 457 alin. 2 teza a doua din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 457 alin. 2 teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Municipiul Piatra-Neamț, prin primar, în Dosarul nr. 3.101/103/2010 al Tribunalului Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.420D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Societatea Comercială E.ON Energie Romania — S.A. din Târgu Mureș a depus la dosar înscrisuri prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și precizează că denumirea societății s-a schimbat din Societatea Comercială E.ON Gaz Romania — S.A. în Societatea Comercială E.ON Energie Romania — S.A., potrivit noului certificat de înregistrare atașat, în copie, înscrisurilor depuse.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 209/RCOM din 7 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.101/103/2010, **Tribunalul Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 457 alin. 2 teza a doua din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Municipiul Piatra-Neamț, prin primar, într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei încheieri privind contestație la executare și suspendare executare silită.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât, pentru a răspunde exigențelor constituționale, ar trebui eliminată din textul criticat sintagma „inclusiv pe perioada suspendării executării silită prin poprire”, sintagmă introdusă prin Legea nr. 459/2006.

Tribunalul Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Avocatul Poporului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 457 alin. 2 teza a doua din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul cuprins: „[...] *Din momentul indisponibilizării și până la achitarea integrală a obligațiilor executării silite prin poprire, terțul poprit nu va face nicio altă plată sau altă operațiune care ar putea diminua suma indisponibilizată, dacă legea nu prevede altfel.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul criticat reglementează poprirea ca formă de executare silită mobilă, în condițiile în care terțul poprit este reprezentat de o instituție bancară. Este evident faptul că această modalitate de recuperare a creanțelor în cazul în care a fost dispusă asupra conturilor bancare ale debitorului poprit prezintă unele particularități, fără însă a putea fi constatată o încălcare a prevederilor din Legea fundamentală invocate de către autorul excepției.

Referitor la dispozițiile legale criticate, Curtea s-a mai pronunțat și a reținut, prin Decizia nr. 336 din 16 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 11 octombrie 2004, că poprirea se realizează prin intermediul unei proceduri suple și rapide în vederea recuperării creditului, dispozițiile criticate având ca finalitate tocmai asigurarea celerității executării prestației la care debitorul este obligat printr-un titlu executoriu. În considerarea acestor rațiuni și pentru prevenirea unor eventuale abuzuri din partea debitorilor rău-platnici, în sensul tergiversării executării obligațiilor ce le incumbă, legiuitorul a prevăzut în mod expres înființarea popririi, fără obligația somării prealabile a debitorului.

De asemenea, Curtea constată că prin Decizia nr. 9 din 18 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 4 februarie 2005, a statuat că din interpretarea dispozițiilor art. 457 alin. 2 din Codul de procedură civilă rezultă că în cazul debitorului titular de conturi bancare, la cererea creditorului, poprirea se înființează asupra sumelor existente și viitoare, acestea fiind indisponibilizate numai în limita necesară realizării creanței. Prin această măsură este anihilată reaua-credință a debitorului care refuză să execute voluntar o obligație certă, lichidă și exigibilă ce constituie titlu executoriu.

Referitor la susținerea potrivit căreia pe perioada suspendării executării silite nu încetează și măsura popririi, Curtea constată că rațiunea introducerii acestei sintagme, astfel cum rezultă și din expunerea de motive a Legii nr. 459/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, este aceea de a fluidiza raporturile juridice născute între creditor, debitor și terțul poprit. De asemenea, Curtea reține că textul precizează *in terminis* că indisponibilizarea sumelor existente la data sesizării băncii și până la achitarea integrală a obligațiilor este extinsă și pe perioada suspendării executării silite prin poprire, tocmai pentru a nu zădărnici recuperarea sumelor aferente titlului executoriu. Acestea vor fi doar indisponibilizate pe perioada suspendării executării silite.

Poprirea pe conturi este un act de executare efectuat în cadrul executării silite, care poate fi desființat doar de instanță prin contestația la executare. Suspendarea executării are ca efect neefectuarea pe viitor, pe o perioadă de timp determinată, a altor acte de executare, respectiv distribuirea sumelor indisponibilizate. În situația în care executarea silită se face prin poprire, sumele aflate în conturile bancare rămân indisponibilizate, ele nefiind distribuite creditorilor pe perioada suspendării executării.

În final, Curtea observă că, pe de o parte, dispozițiile art. 11 și art. 20 din Constituție nu au relevanță în cauza de față, deoarece nu se constată nicio neconcordanță între pactele și tratatele la care România este parte (Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, invocate de autorul excepției) și legile interne, iar pe de altă parte, dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 457 alin. 2 teza a doua din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Municipiul Piatra-Neamț, prin primar, în Dosarul nr. 3.101/103/2010 al Tribunalului Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.294

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452—461
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452—461 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vinoteca Willy” S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 19.989/245/2008 al Tribunalului Iași — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.857D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 19.989/245/2008, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 452—461 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vinoteca Willy” — S.R.L. din Iași într-o cauză civilă având ca obiect validarea unei poprii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată că prevederile criticate, referitoare la procedura de poprire și la procedura de realizare a acesteia, contravin art. 44 și art. 45 din Constituție prin faptul că împiedică accesul liber la piața economică și de capital, precum și dreptul de a dispune liber de bunurile dobândite în proprietate, cu atât mai mult cu cât societatea debitoare are ea însăși bunuri în proprietate, ceea ce o face solvabilă.

Tribunalul Iași — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 452—461 din Codul de procedură civilă, dispoziții ce reglementează instituția poprii.

Autoarea excepției consideră că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 452—461 din Codul de procedură civilă au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare, formulate chiar de autoarea prezentei excepții de neconstituționalitate, în acest sens fiind Decizia nr. 527 din 27 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 31 mai 2010.

Astfel, Curtea a statuat că poprirea se realizează prin intermediul unei proceduri suplă și rapide în vederea recuperării creditului, dispozițiile criticate având ca finalitate tocmai asigurarea celerității executării prestației la care debitorul este obligat printr-un titlu executoriu, în considerarea acestei rațiuni și pentru prevenirea unor eventuale abuzuri din partea debitorilor rău-platnici, în sensul tergiversării executării obligațiilor ce le incumbă.

Așa fiind, legiuitorul a prevăzut în mod expres înființarea poprii, fără obligația somării prealabile a debitorului, în temeiul art. 399 din Codul de procedură civilă, care prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămăți prin executare, debitorul beneficiind astfel de toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi, supunând cenzurii instanței măsura dispusă, în cadrul unei proceduri contradictorii.

Cu privire la susținerile autoarei excepției referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44, Curtea a constatat că și acestea sunt neîntemeiate, deoarece debitorul trebuie să execute voluntar și cu bună-credință obligația certă, lichidă și exigibilă constatată prin titlul executoriu, pentru a nu leza dreptul legal recunoscut al titularului creanței.

De asemenea, referitor la încălcarea dispozițiilor art. 45 din Constituție, Curtea a reținut că, potrivit normei constituționale, libertatea economică nu este absolută, ci trebuie exercitată în condițiile legii. Așadar, nu se poate susține că executarea silită a debitorului persoană juridică conduce la încălcarea libertății economice a acestuia.

În sensul celor arătate sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 336 din 16 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 11 octombrie 2004, și nr. 1.498 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 909 din 24 decembrie 2009.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453—461 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vinoteca Willy” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 19.989/245/2008 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.312

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochințu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Cornel Militaru în Dosarul nr. 2454.1/105/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 653D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 358 din 25 martie 2010, arătând totodată că nemulțumirea autorului excepției cu privire la modul în care a fost aplicat textul legal criticat excedează competenței Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 2454.1/105/2009, **Curtea de Apel Ploiești — Secția**

comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Cornel Militaru cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței nr. 1.760/2010, pronunțată de Tribunalul Prahova, prin care a fost admisă cererea lichidatorului judiciar în sensul instituirii răspunderii pentru plata pasivului neacoperit al societății debitoare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că prin dispozițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006 se instituie prezumția culpei persoanei a cărei răspundere personală patrimonială se solicită a fi stabilită, iar, în prezenta cauză, aceasta a fost făcută fără a se fi efectuat o minimă administrare de probatorii, cel puțin o expertiză contabilă, astfel fiind încălcat dreptul la un proces echitabil.

Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 138: „(1) În cazul în care în raportul întocmit în conformitate cu dispozițiile art. 59 alin. (1) sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvență a debitorului, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, să fie suportată de membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvență a debitorului, prin una dintre următoarele fapte:

a) au folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane;

b) au făcut acte de comerț în interes personal, sub acoperirea persoanei juridice;

c) au dispus, în interes personal, continuarea unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți;

d) au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea;

e) au deturnat sau au ascuns o parte din activul persoanei juridice ori au mărit în mod fictiv pasivul acesteia;

f) au folosit mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăți;

g) în luna precedentă încetării plăților, au plătit sau au dispus să se plătească cu preferință unui creditor, în dauna celorlalți creditori.

(1¹) În cazul plăților prevăzute la alin. (1) lit. g), răspunderea reprezentantului legal al persoanei juridice nu va putea fi angajată dacă acestea au fost efectuate, cu bună-credință, în executarea unui acord cu creditorii, încheiat ca urmare a unor negocieri extrajudiciare pentru restructurarea datoriilor sale, sub rezerva ca acordul să fi fost de natură a conduce, în mod rezonabil, la redresarea financiară a debitorului și să nu fi avut ca scop prejudicierea și/sau discriminarea unor creditori. În raportul întocmit în conformitate cu dispozițiile art. 59 alin. (1), administratorul judiciar/lichidatorul va preciza dacă plățile prevăzute la alin. (1) lit. g) au fost efectuate în executarea unui astfel de acord. Prevederile mai sus menționate se vor aplica și în cazul în care acordul se realizează în cadrul procedurii prevăzute de Legea nr. 381/2009.

(2) Aplicarea dispozițiilor alin. (1) nu înlătură aplicarea legii penale pentru faptele care constituie infracțiuni.

(3) Dacă administratorul judiciar ori, după caz, lichidatorul nu a indicat persoanele culpabile de starea de insolvență a debitorului și/sau a hotărât că nu este cazul să introducă acțiunea prevăzută la alin. (1), aceasta poate fi introdusă de președintele comitetului creditorilor în urma hotărârii adunării creditorilor ori, dacă nu s-a constituit comitetul creditorilor, de un creditor desemnat de adunarea creditorilor. De asemenea, poate introduce această acțiune, în aceleași condiții, creditorul

care deține mai mult de 50% din valoarea creanțelor înscrise la masa credală.

(4) În caz de pluralitate, răspunderea persoanelor prevăzute la alin. (1) este solidară, cu condiția ca apariția stării de insolvență să fie contemporană sau anterioară perioadei de timp în care și-au exercitat mandatul ori în care au deținut poziția care ar fi putut cauza insolvența. Persoanele în cauză se pot apăra de solidaritate dacă, în organele colegiale de conducere ale persoanei juridice, s-au opus la actele ori faptele care au cauzat insolvența sau au lipsit de la luarea deciziilor care au cauzat insolvența și au făcut să se consemneze, ulterior luării deciziei, opoziția lor la aceste decizii.

(5) Cererea introdusă în temeiul alin. (1) sau, după caz, alin. (3) se va judeca separat, formându-se un dosar care va purta același număr cu dosarul de fond și căruia i se va adăuga cuvântul «bis».

(6) În cazul în care s-a pronunțat o hotărâre de respingere a acțiunii introduse în temeiul alin. (1) sau, după caz, alin. (3), administratorul judiciar/lichidatorul care nu intenționează să formuleze recurs împotriva acesteia va notifica creditorii asupra intenției sale. În cazul în care adunarea generală sau creditorul care deține mai mult de jumătate din valoarea tuturor creanțelor decide că se impune introducerea recursului, administratorul judiciar trebuie să formuleze calea de atac, potrivit legii.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 40 referitor la dreptul de asociere, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată, precum și dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, referitoare la dreptul oricărei persoane de a se adresa în mod efectiv instanțelor judiciare naționale competente împotriva actelor care violează drepturile fundamentale ce îi sunt recunoscute prin constituție sau prin lege.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței au mai fost supuse controlului de constituționalitate pentru critici de neconstituționalitate similare.

Astfel, prin Decizia nr. 449 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 18 iulie 2011, Curtea a reținut că prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006 nu instituie prezumția de culpă a persoanei a cărei răspundere se solicită a fi stabilită, ci prevăd în concret natura faptelor păgubitoare pentru societatea comercială debitoare care pot antrena răspunderea unor persoane din organele sale de conducere dacă au contribuit la ajungerea acesteia în stare de insolvență. Stabilirea existenței unor asemenea fapte și a măsurii în care ele au contribuit la ajungerea în stare de insolvență a societății comerciale debitoare se face cu respectarea tuturor normelor procedurale aplicabile și în dreptul comun, pe baza unui probatoriu complet și pertinent. În cadrul acestui proces, persoana a cărei responsabilitate se cere a fi stabilită poate exercita fără nicio îngrădire dreptul la apărare, precum și căile legale de atac.

Soluția pronunțată de Curtea Constituțională prin decizia menționată, precum și considerentele care au stat la baza ei își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu se invocă elemente noi, de natură a schimba această jurisprudență.

Referitor la susținerea potrivit căreia, în speța de față, cererea lichidatorului a fost admisă și s-a procedat la atragerea răspunderii pentru starea de insolvență a societății fără a se

efectua niciun probatoriu, aceasta ține de modul în care instanța de judecată a înțeles să aplice și să interpreteze legea, nefiind o problemă de contencios constituțional.

În ceea ce privește invocarea art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 40 referitor la dreptul de

asociere și art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată, Curtea observă că autorul excepției de neconstituționalitate nu arată în ce constă pretinsa contrariedade a textului criticat cu acestea, or Curtea nu se poate substitui prin invocarea unor motive de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Cornel Militaru în Dosarul nr. 2454.1/105/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.314

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3), art. 103 alin. (3) și art. 115 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3), art. 103 alin. (3) și art. 115 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ștefan Dorin Pasc în Dosarul nr. 10.836/197/2010 al Judecătoriei Brașov — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului nr. 837D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele invocate de autorul excepției sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 iunie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 10.836/197/2010, **Judecătoria Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3), art. 103 alin. (3) și art. 115 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Ștefan Dorin Pasc într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că sunt încălcate dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât legiuitorul a acordat o putere deosebită unor

cetățeni investiți cu o funcție publică, respectiv angajaților Poliției Rutiere, prin exercitarea căreia aceștia pot restrânge exercițiul drepturilor sau libertăților altor cetățeni.

De asemenea, se susține că restrângerea exercițiului dreptului de a conduce autovehicule nu poate avea ca temei legal o ordonanță de urgență, ci doar o lege, pentru că în caz contrar s-ar încălca prevederile art. 53 din Constituție, potrivit căruia „exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege”.

Judecătoria Brașov — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Instanța arată în acest sens că prevederea în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, pe lângă sancțiunea principală, și a unor sancțiuni complementare are ca scop înlăturarea stării de pericol social și preîntâmpinarea săvârșirii de noi fapte sancționate de legea contravențională, nefiind contrară dispozițiilor constituționale, și că reglementarea acestor sancțiuni prin ordonanță de urgență nu atrage neconstituționalitatea actului normativ criticat de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 100 alin. (3), art. 103 alin. (3) și art. 115 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Având în vedere că art. 115 din acest act normativ conține doar două alineate, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 100 alin. (3), art. 103 alin. (3) și art. 115 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 100 alin. (3): „(3) *Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a II-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 30 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:*

a) *depășirea coloanelor de vehicule oprite la culoarea roșie a semaforului sau la trecerile la nivel cu calea ferată;*

b) *neacordarea priorității de trecere pietonilor angajați în traversarea regulamentară a drumului public prin locurile special amenajate și semnalizate, aflați pe sensul de deplasare a autovehiculului sau tramvaiului;*

c) *neacordarea priorității de trecere vehiculelor care au acest drept;*

d) *nerespectarea semnificației culorii roșii a semaforului;*

e) *nerespectarea regulilor privind depășirea;*

f) *nerespectarea semnalelor, indicațiilor și dispozițiilor polițistului rutier aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu;*

g) *neprezentarea la unitatea de poliție competentă pe raza căreia s-a produs un accident de circulație din care au rezultat numai pagube materiale, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 79 alin. (2).”;*

— Art. 103 alin. (3): „(3) *În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2) hotărârea de suspendare a exercitării dreptului de a conduce se comunică titularului de către serviciul poliției rutiere, care are în evidență contravenientul, în termen de 10 zile de la data constatării ultimei contravenții.”;*

— Art. 115: „(1) *Suspendarea exercitării dreptului de a conduce sau anularea permisului de conducere se dispune de către poliția rutieră din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române și în cazul în care împotriva titularului acestuia s-a hotărât o astfel de măsură de către o autoritate străină competentă pentru o faptă săvârșită pe teritoriul altui stat, în condițiile stabilite prin Convenția europeană cu privire la efectele internaționale ale interzicerii exercitării dreptului de a conduce un vehicul cu motor, adoptată la Bruxelles la 3 iunie 1976, ratificată de România prin Legea nr. 126/1997.*

(2) *Hotărârea asupra suspendării exercitării dreptului de a conduce un vehicul sau anulării permisului de conducere se comunică titularului de către poliția rutieră care a dispus măsura.”*

În opinia autorului excepției, textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 53 alin. (1) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate fi reținută critica ce vizează neconstituționalitatea dispozițiilor art. 100 alin. (3), art. 103 alin. (3) și art. 115 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 prin raportare la prevederile art. 16 din Constituție, întrucât principiul egalității are în vedere egalitatea în fața legii a cetățenilor, respectiv a persoanelor fizice, și nu o potențială egalitate între aceștia și instituțiile statului sau persoanele care le reprezintă prin exercitarea unor funcții al căror regim juridic este expres reglementat.

Curtea constată că prin numeroase decizii, cum sunt Decizia nr. 210 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 20 aprilie 2007, Decizia nr. 287 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 7 aprilie 2008, și Decizia nr. 331 din 10 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 19 mai 2011, a arătat, referitor la invocarea încălcării prin prevederile art. 100 alin. (3), art. 103 alin. (3) și art. 115 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 a dispozițiilor art. 53 din Constituție, că textul constituțional se referă exclusiv la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Constituție, iar textele criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere. Pe de altă parte, Curtea a observat, prin aceleași decizii, că alin. (1) al art. 53 prevede, între alte situații, că exercițiul unor drepturi poate fi restrâns și pentru apărarea drepturilor și a libertăților cetățenilor.

Rezultă astfel că art. 53 din Constituție nu este incident în cauză, nefiind indicat un drept sau o libertate fundamentală încălcată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3), art. 103 alin. (3) și art. 115 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ștefan Dorin Pasc în Dosarul nr. 10.836/197/2010 al Judecătoriei Brașov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.345

din 13 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 și 34 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 și 34 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lucky Star Impex C&C” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 47.025/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.240D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care precizează că aspectul invocat de autorul excepției referitor la modul de comunicare a citației și a actelor de procedură ține de instanța de fond, iar dispozițiile legale criticate au mai fost analizate în raport cu prevederile constituționale menționate. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menținere a jurisprudenței în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 47.025/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VII-a**

comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 și 34 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lucky Star Impex C&C” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de deschidere a procedurii insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că prin efectul dispozițiilor legale criticate nu a avut parte de un proces în care să poată formula și susține apărarea, neavând cunoștința de termenul de judecată, nu a avut posibilitatea să depună contestație, concluzii scrise în susținerea apărării cauzei și nu a avut cunoștința de întâmpinarea reclamantei. De asemenea, autorul arată că este neconstituțională numirea administratorului judiciar fără ca asociații și administratorul societății să aibă cunoștința de acest lucru și de existența litigiului aflat pe rolul instanței de judecată.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prin dispozițiile art. 33 și 34 din Legea nr. 85/2006 nu se încalcă dreptul la apărare al debitorului sau dreptul de proprietate, ci, din contră, aceste drepturi sunt respectate prin acordarea posibilității debitorului să formuleze contestație în care să invoce excepții și apărări, să solicite obligarea creditorului la consemnarea unei cauțiuni, iar faptul că, în urma analizării fondului cererii, se constată că debitorul este în insolvență, deschizându-se procedura insolvenței, nu înseamnă că se încalcă dreptul la apărare sau dreptul de proprietate. Cu privire la art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, apreciază că aceste dispoziții respectă dreptul la apărare al părților, existând posibilitatea acordării unui termen pentru pregătirea apărării.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Avocatul Poporului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 33 și 34 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, și art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 33 din Legea nr. 85/2006: „(1) În termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorului îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței, judecătorul-sindic va comunica cererea, în copie, debitorului.

(2) În termen de 10 zile de la primirea copieii, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență. Dacă debitorul contestă starea de insolvență, iar contestația sa este ulterior respinsă, el nu va mai avea dreptul să solicite reorganizarea judiciară.

(3) La cererea debitorului, judecătorul-sindic îi poate obliga pe creditorii care au introdus cererea să consemneze, în termen de 5 zile, la o bancă, o cauțiune de cel mult 10% din valoarea creanțelor. Cauțiunea va fi restituită creditorilor, dacă cererea lor va fi admisă. Dacă cererea va fi respinsă, cauțiunea va fi folosită pentru a acoperi pagubele suferite de debitori. Dacă nu este consemnată în termen cauțiunea, cererea introductivă va fi respinsă.

(4) Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul este în stare de insolvență, îi va respinge contestația și va deschide, printr-o sentință, procedura generală, situație în care un plan de reorganizare poate fi formulat numai de către administratorul judiciar sau de către creditorii deținând împreună sau separat minimum 20% din valoarea masei credale și numai dacă aceștia își exprimă intenția de a depune un plan în termenul prevăzut la art. 59 alin. (1), respectiv la art. 60 alin. (2).

(5) Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul nu este în stare de insolvență, respinge cererea creditorilor, care va fi considerată ca lipsită de orice efect chiar de la înregistrarea ei.

(6) Dacă debitorul nu contestă, în termenul prevăzut la alin. (2), că ar fi în stare de insolvență și își exprimă intenția de a-și reorganiza activitatea, judecătorul-sindic va da o sentință de deschidere a procedurii generale. În cazul în care, din declarația debitorului, făcută până la data pronunțării sentinței, rezultă că acesta se încadrează în una dintre categoriile prevăzute la art. 1 alin. (2) sau a mai beneficiat de reorganizare în ultimii 5 ani anteriori deschiderii procedurii, judecătorul-sindic va pronunța o sentință de deschidere a procedurii simplificate.

(7) Prin sentința de deschidere a procedurii, judecătorul-sindic va dispune administratorului judiciar sau lichidatorului, după caz, să efectueze notificările prevăzute la art. 61.”;

— Art. 34 din Legea nr. 85/2006: „Prin sentința de deschidere a procedurii generale, judecătorul-sindic va desemna un administrator judiciar, iar în cazul deschiderii procedurii simplificate va desemna un lichidator provizoriu. Desemnarea se va face în conformitate cu prevederile art. 11 alin. (1) lit. c), coroborat cu cele ale art. 19 alin. (1).”;

— Art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă: „*Instanța va putea da un singur termen pentru lipsă de apărare, temeinic motivată.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii și art. 44 privind dreptul de proprietate privată din Constituție, precum și ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Prevederile art. 33 și 34 din Legea nr. 85/2006 au mai fost supuse controlului de constituționalitate pentru critici de neconstituționalitate similare. Astfel, prin Decizia nr. 381 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 24 mai 2007, și Decizia nr. 1.143 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 27 decembrie 2007, Curtea a constatat că prevederile art. 33 și 34 din Legea nr. 85/2006 sunt constituționale. S-a reținut că procedura specială a insolvenței nu poate fi folosită în mod arbitrar, deoarece legea prevede condiții stricte pentru introducerea cererii de deschidere a procedurii, legate de caracterul cert, lichid și exigibil al creanțelor, precum și de starea de insolvență reală a debitorului. Garantarea și ocrotirea prin lege a proprietății private sunt deopotrivă valabile atât în privința apărării intereselor legitime ale debitorilor, cât și în privința promovării intereselor legitime ale creditorilor. În legătură cu acest aspect, Curtea a arătat că procedura prevăzută de textele de lege criticate a fost instituită de legiuitor tocmai ca un mijloc de constrângere a debitorului care nu și-a executat voluntar obligațiile de plată, modalitate prin care nu a fost încălcat dreptul de proprietate al acestuia, în condițiile în care, în ceea ce îl privește, era ținut de existența unor creanțe certe, lichide și exigibile, ci s-a asigurat protecția dreptului de proprietate al titularilor unor asemenea creanțe, drept încălcat prin refuzul de executare din partea debitorilor rău-platnici.

Curtea a mai constatat că Legea nr. 85/2006 reglementează o procedură specială, instituită de legiuitor ca un mijloc de constrângere a debitorului care nu și-a executat voluntar obligațiile de plată. Debitorul se poate apăra față de orice solicitare în acest sens, beneficiind de toate mijloacele și garanțiile procedurale legale care condiționează desfășurarea unui proces echitabil. Astfel fiind, atât timp cât debitorul are posibilitatea de a contesta și a dovedi inexistența stării de insolvență, nu se poate considera că îi sunt aduse atingeri dreptului la apărare și la un proces echitabil. Judecătorul-sindic, atunci când va constata că nu este în insolvență, va trebui să respingă cererea creditorului, continuând procedura numai când constată netemeinicia contestației debitorului.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

Distinct de cele arătate mai sus, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor legale criticate, judecătorul-sindic comunică debitorului cererea de deschidere a procedurii insolvenței în termen de 48 de ore de la înregistrare. Acesta are posibilitatea de a opta între acceptarea soluției cu privire la deschiderea procedurii insolvenței și propunerea unui plan de reorganizare sau contestarea soluției de deschidere a procedurii insolvenței, contestare care însă nu trebuie să tindă spre o simplă tergiversare a cauzei. Dacă contestația va fi respinsă, un plan de reorganizare va putea fi propus de administratorul judiciar sau de către creditorii. În plus, Curtea constată că sentința de deschidere a procedurii insolvenței prin care este desemnat și

administratorul judiciar este un act de procedură care se comunică prin publicare în Buletinul procedurilor de insolvență, potrivit art. 7 alin. (1) din lege. Mai mult, potrivit alin. (3) al art. 7 din lege, comunicarea actelor de procedură anterioare deschiderii procedurii și notificarea deschiderii procedurii se realizează conform Codului de procedură civilă, care, la art. 266 alin. 3, prevede că hotărârea se va comunica părților, în copie, în cazul când aceasta este necesară pentru curgerea termenului de exercitare a apelului și recursului, într-un termen de 7 zile de la pronunțarea hotărârii.

Împrejurarea că unei părți nu i-a fost comunicată hotărârea judecătorească nu constituie o problemă de constituționalitate, ci ține de aplicarea și interpretarea legii, care este apanajul instanțelor de judecată și nu intră în atribuțiile instanței de contencios constituțional.

II. Cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că

acestea nu constituie o îngrădire a accesului la justiție și nici nu încalcă principiile constituționale invocate, ci reprezintă o măsură de descurajare a exercitării cu rea-credință a drepturilor procesuale prin cereri de amânare a procesului în scopul tergiversării acestuia și al împiedicării îmfăptuirii justiției.

Totodată, facultatea instituită pentru judecător, de a nu acorda un termen pentru lipsă de apărare, caz în care se va amâna pronunțarea, la cererea părții, pentru depunerea de concluzii scrise, sau de a acorda un singur termen în acest scop, implică responsabilitatea acestuia în îmfăptuirea actului de justiție, iar pentru eventualele abuzuri sau greșeli de judecată datorate încălcării dreptului la apărare, legea prevede remediile necesare. În acest sens a se vedea Decizia nr. 490 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 iulie 2006.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 și 34 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lucky Star Impex C&C” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 47.025/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

